

Testimonis actuals en l'alegria de servir

Núria Xipell i Anna Artés

Qui no desitja ser feliç? Sembla inimaginable poder trobar algú que, davant un xec que li assegurí la felicitat durant tota la seva vida, sigui capaç de girar el cap en una altra direcció i rebutgi aquella oferta. Tanmateix, el que sí pot resultar més freqüent és rebre una varietat de respostes molt àmplia pel que fa al camí que considerem que els pot portar a aquella felicitat. D'altra banda, no és estrany que moltes persones emmarquin tot el que és material (disposar de tot allò que volen, en cada moment) com a punt clau per ser feliç.

Presentem els testimonis¹ de dues joves barcelonines que es dediquen professionalment a les tasques de l'administració del Col·legi Major Monterols. Ambdues tenen cura de tot el relacionat amb la neteja del col·legi major, la roba i l'alimentació dels residents. Podríem dir que són mestresses de casa, però d'una casa de les dimensions d'una mitjana empresa i ho fan, com és característic de les iniciatives apostòliques de l'Opus Dei –i Monterols ho és– buscant que el to d'aquesta gran casa sigui de família, acollidor, amb detalls que ajuden a la convivència i l'estudi de quasi bé un centenar de persones que viuen i freqüenten la sala d'estudi i els mitjans de formació humana i espiritual que allí s'hi donen. Ens parlen també d'una experiència de voluntariat a Kenya.

El treball de l'Administració

En una ocasió, vaig estar parlant amb la mare d'una amiga que no entenia que em dedicés al treball de l'administració. No comprenia que, havent estudiat Magisteri, ara no l'exercités i considerava desproporcionat, a més a més, que m'hagués format durant tres anys per a poder dedicar-me, professionalment, a les tasques de la llar. Em deia que per a cuinar i netejar no calia estudiar i que, en el fons, havia perdut part de la meua vida en tasques que considerava molt bàsiques. Li vaig explicar els motius que em movien a viure la vida així i li vaig mostrar el panorama que, també jo, vaig descobrir en el seu dia. Tanmateix, haig de reconèixer que em vaig quedar pensativa: sobretot, perquè la considerava –era una persona amb una certa edat–, amb molta experiència viscuda, amb projectes vitals ja consolidats, etc. Aquella tarda, fent una estona d'oració, vaig comprendre que, realment, qui omple de sentit la meua tasca professional és Déu i la convicció de voler gastar la vida servint.

Quan una persona que estima pot fer un bé a una altra, [...] ho viu amb joia, i d'aquesta manera dona glòria a Déu, perquè «Déu estima el qui dona

Foto: Bigstock

amb alegria» (2 Co 9,7). Moltes vegades, viurem un servei amagat de cara als homes, però que és molt gran davant els ulls de Déu. I és que, quan un treballa no per brillar a ulls del món ni per a rebre un reconeixement extern, allò ajuda a posar motius sobrenaturals en aquella tasca. Així, la motivació no ve pel valor que els altres donin a aquell treball sinó de la convicció d'estar fent la missió encomanada per Déu. I no hi ha alegria més gran que servir el Senyor. Això no treu, però, que hi hagi moments en què la feina és fa una mica més dura o les tasques més rutinàries. Però és el moment de recuperar el que ens mou a fer aquella tasca: l'alegria de servir els altres, també quan les coses no surten com un voldria.

En aquest mateix sentit, cal dir que, moltes vegades, el que cal és alçar la mirada i redescobrir el fons de tot allò que fem. El treball de l'administració no és un treball que hauria escollit fa uns anys, no m'agradava especialment. En un inici, recordo veure persones que es dedicaven a treballar en la feina a la qual ara jo he dedicat la meua vida, i pensar que no m'atreia de cap de les maneres. I és que em quedava en consideracions molt superficials: em semblava que portaven un uniforme per a treballar que era poc estètic, no m'agradava pensar que em podria passar moltes hores rentant cassoles, cuinant o planxant camises. Amb el temps, t'adones que aquestes coses són accidentals i que van canviant i, a poc a poc, vas copsant el veritable sentit d'aquesta vocació de servei: una crida a donar-me als altres amb la meua vida i amb la meua feina.

Tal com diu el Sant Pare a l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia* (núm. 94), l'amor és donar-se; tenir «la grandesa de donar-se abundantament, sense mesura, sense reclamar pagaments, només pel gust de donar i servir». Efectivament, un troba alegria quan es buida d'un mateix per tal que els altres se sentin plens: preparant unes postres especials quan es celebra l'aniversari d'una persona propera o cuinant el plat que sabem que li feia la seva mare a la infantesa; sorprendre amb

«Amb el temps vas copsant el veritable sentit d'aquesta vocació de servei: una crida a donar-me als altres amb la meua vida i amb la meua feina».

algun detall quan ningú no s'ho espera; cuidar una persona que està malalta, tenir cura de la llar per a mantenir-la en bon estat i que la gent hi estigui de gust, etc. Sempre amb la mirada posada en la persona que rebrà aquell servei. A vegades, no és tant el treball material que tirem endavant, com el valor afegit que podem aportar: encomanar aquelles persones, tenir cura de qui rebrà els beneficis directes del nostre treball, construir un món més humà i fer redescobrir, en els altres, la grandesa de la persona i l'alegria de servir.

Cal, en aquest punt, recuperar una altra consideració, com a resultat dels dies passats a l'Àfrica. I és que un dels aspectes de la misericòrdia és

Núria Xipell i Anna Artés

donar, ajudar, servir els altres. «Perquè tenia fam, i em donàreu de menjar; tenia set, i em donàreu de beure...» (Mt 25, 25). A l'Àfrica, queda palesa aquesta necessitat i és literal la manera en què ho podem dur a terme: allà vam repartir menjar, els vam donar molta roba... Però és aquesta una crida per a tots els cristians i, per tant, hem de buscar la manera de traduir-ho i fer-ho real en el nostre entorn i amb la gent que tenim al voltant... a la nostra ciutat, amb la nostra família, amb els nostres amics. I així és com intentem viure-ho a través del nostre treball.

Voluntariat a Kenya

En aquesta mateixa línia, l'estiu passat vaig tenir l'oportunitat de participar en un voluntariat a Kenya. Com era d'esperar, constantment rebíem lliçons de les persones a qui havíem anat a *ajudar*. Una de les coses més evidents és que allà és més fàcil comprendre que l'alegria és quelcom espiritual, sobrenatural; que no va lligada a tenir més o menys coses materials. Vam poder conèixer un munt de persones de totes les edats a qui els mancava absolutament tot; però a qui mai no vam veure tristos o poc agraïts davant la vida. I no era per inconsciència, sinó perquè valoren en major mesura el fet de tenir una família, una comunitat a la qual pertànyer, un sostre sota el que viure, tot i que fos en condicions molt precàries, etc.

Allà vam comprovar que importa més *ser* que *tenir*. I, al final, això es reflectia en el seu dia a dia. Recordo un detall petit que em va fer pensar molt: un dia vam estar amb un grup de noies africanes compartint una estona. Ens van ensenyar alguns balls típics de la seva regió i, en un moment determinat, van animar una de les noies que ens ensenyés com sabia ballar, ja que era molt experta i ho feia amb molta gràcia. Aquesta noia estava asseguda a terra, perquè li feia certa vergonya ballar davant de tanta gent. Com mostrava una mica de *resistència* a sortir a ballar, una de les seves amigues la va animar dient-li: «va, que això és l'única cosa que els podem donar». I així va ser com aquella noia no s'ho va pensar

«Tot i que intuïm que les coses materials no ho són tot, no acabem de creure-ho i tractem de construir la nostra felicitat sobre pilars que només ens aporten una felicitat i una alegria diluïdes».

dues vegades i, oblidant-se de qualsevol vergonya, es va posar a ballar. Allò, que podia semblar insignificant, va adquirir un valor immens i és el més gran que ens va donar en aquell moment: es va donar a si mateixa per tal que la resta poguéssim gaudir d'aquella estona.

És cert, però, que, tot i que intuïm que les coses materials no ho són tot, no acabem de creure-ho i tractem de construir la nostra felicitat sobre pilars que només ens aporten una felicitat i una alegria diluïdes; que amb el temps van desapareixent. Què queda, llavors, de la felicitat que un experimenta quan es dona als altres? Amb tot, un pot pensar en la societat actual, i apreciar que els actuals models de felicitat són una mica contraris al servei; a la donació d'un mateix cap els altres. Potser vivim immersos en un món que ens demana *tenir* i *aconseguir*, però que oblidava el *donar* i *mirar als altres*.

Alegria i testimoniatge

Un altre aspecte del servei als altres i de la joia que dona una vida orientada en aquest sentit és la força transformadora que té en un mateix i en els altres.

Recordo un fet que em va passar durant els anys d'universitat. Una de les meves amigues no entenia la convicció cristiana amb què vivia la meua vida i la meua vocació i sempre tractava de trencar tots els plantejaments que anaven en aquesta direcció. Fins al punt que es va convertir en una constant que, dia rere dia, sortia a les converses que teníem entre classe i classe. Al marge d'això, la nostra amistat seguia creixent, i les diferències no eren cap impediment perquè així fos. En el fons, entenia que tot allò ho feia perquè teníem una visió de Déu i de la vida molt diferents i ella buscava allunyar-me del que considerava que eren invencions sense cap sentit, que m'havien estat imposades des de

ben petita. Però va arribar un punt en què, de cop i volta, va deixar de dir-me res sobre el tema. Sorpresa, li vaig preguntar pels motius i em va explicar que s'havia adonat que, contra l'alegria que veia a la meua vida, no hi podia lluitar; i que precisament tot allò que jo vivia amb aquella convicció i naturalitat era el que em portava a tenir pau i alegria.

En una altra ocasió, en acabar les festes del Nadal, vaig coincidir amb un mossèn i em va dir que moltes de les accions de gràcies que havia fet aquells dies eren gràcies al treball de l'Administració. Van ser dies en què vam tenir especial cura del menjar, la presentació dels plats per a afavorir les celebracions en família. Aquest comentari em va fer pensar en el cercle que s'havia creat: el meu treball, fet per Déu, m'havia ajudat a mi a donar glòria a Déu i, a les persones que van rebre els fruits del meu treball, a donar-li, també, les gràcies a Ell: com un cercle que comença i acaba en Déu. Veure la vida i la pròpia vocació en aquesta dimensió, omple el cor d'alegria.

Quantes vegades somiem amb canviar el món (els grans problemes, les institucions..) i no ens adonem que el poder transformador més gran el tenim a les nostres mans.

Quantes vegades somiem amb canviar el món (els grans problemes, les institucions..) i no ens adonem que el poder transformador més gran el tenim a les nostres mans. Ensenyar que el servei és camí per a unir a les persones i viure-ho és garantia d'anar deixant la llum de Crist (d'allò que el Senyor va venir a fer al món) entre les persones.

¹ Oferim la transcripció de les seves intervencions en les 54 enes Jornades de Castelldeusa (22-23 de gener de 2019) amb una petita edició, però mantenint el to directe i personal.